

Ik ben het niet

Ik ben het niet

Rinke Bok

De locaties in dit boek bestaan voor het overgrote deel in de werkelijkheid.

Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages berusten op toeval.

.

Schrijver: Rinke Bok

Coverontwerp: Brave New Books

Brave New Books 2024

ISBN:9789464929928

© <Rinke Bok>

Proloog

Hier kom ik dus aan mijn einde.

Alleen.

Geen mens te zien.

Grijswitte rotsen gekruimeld op een groen tapijt van gras en bomen.

Achter mij, ver weg een hek, een weg.

Daarachter hurken donkere bergen.

Hier zoeken dagjesmensen de 'bufones', de geisers van de Cantabrische Zee.

Opgestuwd door de golven, geperst door de spelonken en gaten, spuit de zee de hemel in.

Zo'n pluim stoot stenen, algen en zelfs vissen tot soms wel dertig meter hoog.

Ik droomde vannacht dat zo'n fontein van zoute damp mijn pet triomfantelijk omhoog wierp.

De gaten hijgen onheilspellend.

Onder beukt de zee beukt woedend tegen de rotsen.

Maar ik zie geen geiser.

Het weer is te rustig, meer kans daarop later in de herfst.

Ik ben benieuwd wat ze van mij terug zullen vinden.

Mijn pet verlies ik hier op het pad.

Mijn jas, een rugzak, mijn schoenen en de oude wandelstokken in het grootste gat.

Wanneer zullen ze de auto gaan doorzoeken? Vast niet eerder dan na een dag of drie.

Hier zit ik dan op mijn oude slaapzak. Een fles cider in de hand.

Voor mij glanst de oceaan, schijnbaar zonder einde.

Ik geniet hier van mijn laatste avond.

Morgen zal ik er niet meer zijn.

1 Pijnakker 2011

Er is iets met Harry. Je weet nooit wat er in zijn hoofd omgaat. Ik zou het aan zijn vrienden moeten vragen. Maar heeft hij die?

Ho!

Annette reed bijna tegen de rolcontainer voor hun huis.

Met een venijnige rinkeltik belandden de autosleutels in de fruitschaal in de gang.

“Of was het een grote asbak?” Annette staarde een moment naar het dikke nepkristal.

Uit een kerstpakket van haar vorige werk bij het energiebedrijf. Of nog van daarvoor, van de gemeente? Die laatste moest het zijn. Het energiebedrijf gaf niks weg zonder logo.

Harry had de Volvo weer meegenomen vanmorgen, zodat zij haar panty moest beschermen tegen de kapotte lade onder de voorstoel van de Citroën.

Gelukkig had ze haar Calvin Klein laarzen aan. Eigenlijk iets te casual voor de bespreking van vandaag.

Ze had buiten zicht kunnen parkeren en kon zo een lange catwalk aanloop nemen over de met leistenen betegelde voortuin. Langs de glazen pui en door de hal naar de lift. Wedden dat ze naar haar keken. Tik-tak power. Jammer dat er binnen vloerbedekking lag.

“En nu, uit!” Hinkelend schopte ze de warme leren lappen uit.

De stortbak van de wc ruiste nog toen ze de deur van de koelkast opende.

“Hmm.” Een halve fles wit. Wat? Chardonnay.

Toen ze hem op het aanrecht zette besloeg de fles meteen om zijn bescheiden herkomst te verbergen. Ze ontdekte nog een aluminium bak lasagne. Uit de groentelade hing als een hazenoor een half geplet blad van een niet direct te determineren groente.

Die bleven nog even liggen, maar het transparante doosje met rode tapenade ging mee. Samen met de fles, een glas gehaakt aan haar ringvinger en een doosje flinterdunne crackers.

De laarzen in de hal lagen erbij als slachtoffers van een schietpartij. Op basis hiervan maakte Harry een inschatting van wat voor avondmaal dit zou worden.

Uit de kamer kwamen gedempte maar opgewonden stemmen. Australisch accent, dacht Harry en hij wierp door de openstaande kamerdeur een blik op de tv.

Annette zat met opgetrokken benen op de bank. Ze was ingedommeld, maar haar glas stond netjes rechtop tussen de kruimels op het bijzettafeltje.

Hij liep naar de keuken met de bar waaraan ze nooit zaten en zag zichzelf spookachtig weerspiegeld in de hoogglans deur van de ingebouwde koelkast. Een biertje dan.

“Dek jij de tafel? Ik heb een macaronischotel en een salade gemaakt”, hoorde hij achter zich.

“Lasagne”, zei Harry, terwijl hij de dop van de fles bier wipte.

“Ik heb op je gewacht, je bent laat. Een bijzondere klus? Nou, ik wel. Het is erdoor! HR gaat ook akkoord met mijn plan.”

“Gefeliciteerd”, zei Harry. “Zal ik de oven aanzetten?”

Het eten was voedzaam. Annette sneed met een lepel een tweede hoekje lasagne uit het krakende aluminium bakje en legde het op de gemengde sla op haar bord. De blaadjes zagen er net zo moe uit als zijzelf.

“Ik denk dat ik met dit beleidsplan mijn plek nu wel stevig heb neergezet. De Raad van Bestuur moet er nog mee instemmen natuurlijk, maar de rest van het managementteam is helemaal voor.”

“Hebben jullie een Raad van Bestuur?” vroeg Harry. “Je werkt toch bij een non-profit organisatie? Ik dacht dat zoiets alleen bestond bij bedrijven met aandeelhouders en zo. Grote bedrijven waar ze winst maken en écht productie leveren.”

“Voor een consultant ben je niet erg bij, schat”, zei Annette.

“Maar dat idee heb ik wel vaker. Ik weet niet hoe ze dat in die vage business van jou doen, maar wij hebben zelf gekozen voor een orgaan dat ons controleert, zodat we verantwoording af

kunnen leggen. Wij rommelen maar niet wat aan. En nog wat: onze diensten zijn wel degelijk producten.”

Harry boerde de lasagne op. Die viel niet fijn op Ierse whisky. Waarschijnlijk een te groot prijs- en kwaliteitsverschil. Hij had de fles vandaag gekregen van Wesley. Om de schrik te dempen waarschijnlijk.

Wesley Boer kende hij van de rally's met oldtimers. Of liever “classics”, want zo oud waren ze tegenwoordig nou ook weer niet. Zelf was hij ooit copiloot geweest in een Volvo Amazone. Een PV544 of “kattenrug” uit 1965. Dát mocht je een oldtimer noemen. De Zweedse -of Noorse? - politie had er nog in gereden. Politie.

Harry nam nog een teugje. Hij was niet zo'n drinker en zeker geen kenner. Het laatste was volgens hem vaak een eufemisme voor het eerste. Hij keek naar de 8 op de hals. Dat was zeker niet het alcoholpercentage. “The Quiet Man” stond op het ruitvormige etiket. Cynisch cadeau van Wesley. Hé: Whiskey-Wesley. Schreef je whiskey toch met een “e”? Hoe dan ook, dit werd een leuke bijnaam, dacht Harry.

Hij keek met een schuin oog naar de tv. Er werd een opname herhaald van een politicus die bij Barend & Witteman een briefje schoof naar een jonge asielzoeker die het land uitgezet dreigde te worden. Het bleek een uitnodiging om mee te gaan naar de voetbalwedstrijd FC Twente-PSV.

“Mooi niet!” reageerde de slim uitziende jongen verontwaardigd.

Hoe dom kon je zijn, dacht Harry. Onder het oog van de camera. De mannen waar hij steeds meer mee te maken had waren ook niet vies van wat stroopsmeerderij. Om het maar geen omkoping te noemen. Maar uiteindelijk kwamen ze echter over dan de politici die hij de laatste tijd acte de présence zag geven. Met samengeknepen billen dacht hij terug aan de vertoning waarbij een prominent partijlid met Limburgse tongval een kunstmatig bevlogene betoog hield en daarbij met een “Chapeau” salueerde naar al even onoprecht kijkende mannen achter de bestuurstafel van het congres. Dezelfde ponyfokker van het gênante briefje zat er ook.

Wesley's aanpak was een ander verhaal.

Toen die hem gister belde op zijn werk, vertelde die tot zijn verrassing dat hij ook klant was van Westland International Corporation: WIC.

Harry had zijn baas en eigenaar Willem Veen ooit gevraagd of hij met opzet voor die laatste afkorting had gekozen, naar de West-Indische Compagnie. Veen had hem even glazig aangekeken als de kassen rond Naaldwijk, waar hij blijkbaar vandaan kwam. Willem deed oorspronkelijk vooral in vemen en de naam "Veen Vemen" had hem niet zo goed geleken, zeker niet internationaal. De link met export van fruit van WIC was zo wel duidelijk. Beter dan handel in goud en slaven.

Harry zocht in het klantenbestand naar de naam van Wesley Boer. Hij vond geen transacties, maar bij het overzicht voor advies en provisie kwam hij wel een aantal bedragen tegen die aan ene W. A. Boer waren overgemaakt. De zoektocht naar de bijbehorende deals leverde niet meer op dan "Algemeen advies" en een paar keer "Logistieke ondersteuning."

Wesley wilde dat hij meeding naar een vastgoedhandelaar om te adviseren over de aankoop van een paar objecten waarvan de koop bijna rond was. Harry had gezegd dat hij "consultant international trade" was zoals zijn visitekaartje vermeldde en dat hij niks met onroerend goed had.

Maar Wesley had gezegd dat het ging om een of meer loodsen die voor overslag werden gebruikt. Ten behoeve van internationale handel. De business van WIC toch? En Harry hoefde niks te zeggen. Hij hoefde zich alleen te presenteren als vertegenwoordiger van WIC. Er zat een interessante deal in voor het bedrijf, of voor Harry zelf, maar dat hoorde hij wel als ze de zaak voorspoedig af konden ronden.

De vastgoedhandelaar bleek Jan-Kees Kroon te zijn. Zoals Wesley had voorgesteld zouden ze niet naar zijn kantoor gaan, maar naar zijn huis in de buurt van Nieuw-Vennep.

Bij de Ikea aan de Olaf Palmestraat in Delft zouden ze elkaar treffen. Wesley stond hem blijkbaar op te wachten want nog voordat hij een parkeerplaats had gevonden dook Wesley zijn auto in.

“Met jouw auto?”, vroeg Wesley terwijl hij een lange Adidas-tas met een afbeelding van een hockeyer op de achterbank gooide. “Naar Nieuw-Vennep, via de A4”, zei hij, terwijl hij zijn rug strekte en de gordel vastklikte. “Ik zeg wel wanneer je er af moet”.

Het stalen sierhek stond open. Ze reden tussen de grijze bakstenen palen door knerpend de oprit op en stopten achter een donker glanzende Audi Q5 die voor een dubbele garage stond.

Een man gekleed in een geruite broek en gele sweater keek met een vragende blik naar hen. In een hand hield hij een boormachine, de andere was om een ladder geklemd. Om zijn hals hing een gehoorbeschermer. Overdreven voor zo’n amateur boormachientje, dacht Harry. Maar toen hij beter keek bleek het een forse hoofdtelefoon. De man leek zo op een oude puber met grijze krullen, inclusief pruillip.

Aan de gevel boven zijn hoofd hing een glanzend koperen bord met in statige gegraveerde letters *Crown Estate* met daarboven een kroontje.

“Meneer Kroon!” riep Wesley. Hij was al uit de auto gesprongen voordat die stilstond. De aangesprokene keek hem twijfelend aan. “Wesley Boer, we hebben elkaar gesproken over Green Fruits.” Hij stapte met uitgestoken hand af op Jan-Kees Kroon. Die aarzelde duidelijk. Hij had als excuus dat hij zijn handen niet vrij had.

“Green Fruits”, herhaalde Kroon, terwijl zijn ogen van Wesley naar Harry gingen. Die was net uitgestapt en hield zijn handen naast elkaar op het open portier.

“Als u namens hen komt, kan ik zeggen dat die zaak is gesloten. Waarom komt u trouwens naar mijn privé- adres? Hoe weet u dat ik hier ben? Op kantoor hebben ze dat vast niet doorgegeven”

“Mooi bord”, zei Wesley, knikkend naar de koperen plaat. “Crown Estate”, goed gevonden! Nieuw?”

Hij wachtte het antwoord niet af, maar ging in een adem door:

“Ach, we waren in de buurt en u bent hier meestal toch op woensdagmiddag? En we zagen uw vrouw net voorbijkomen in de Landrover. Echt een auto voor naar de manege.”

Harry keek bijna net zo verbluft als Kroon. Er waren volgens hem alleen een trekker en een paar bestelbusjes voorbij gekomen sinds ze van de snelweg af waren. Misschien nog een paar andere auto's maar hij had geen Landrover gezien.

Het kostte Kroon even om hierop te reageren. Verwarring en boosheid waren wisselend op zijn gezicht af te lezen.

"Ik ga hier geen zaken bespreken. Green Fruits weet al lang dat het huurcontract afloopt en dat er geen verlenging in zit. Dus als u daarvoor komt hebt u een vergeefse reis gemaakt." Kroon had zich herpakt.

"Ach vergeefse reis..", zei Wesley. "Het is een leuke rit in een mooie omgeving. Stil en rustig. Wel wat afgelegen. Ik woon zelf in een flatje, daar voel ik mij toch wat ...eh veiliger, of hoe zouden jullie makelaars dat zeggen? Geborgener."

"Ik ben geen makelaar", zei Kroon. "En de loods en bijgebouwen die Green Fruits, of beter gezegd haar voorganger, van mij huurt zijn onderdeel van mijn eigen portefeuille. Mijn bezit dus. Ik kan daarom dan ook geen andere eigenaren overhalen, zoals u mij eerder vroeg. Het is mijn beslissing om geen verdere zaken met Green Fruits te doen, om moverende redenen."

"Moverende redenen? Heeft dat iets met moven, verhuizen te maken?" vroeg Wesley zo te zien zonder ironie.

"Mijn opdrachtgevers zeggen dat ze groot belang hebben bij het in alle rust voortzetten van de activiteiten." Het klonk alsof hij deze zin uit zijn hoofd had geleerd.

"En er zijn internationale belangen mee gemoeid". Nog zo'n zin die uit zijn mond klonk alsof hij een persbericht citeerde.

"Daarom heb ik de heer Wesselink meegebracht, een IT-consultant van WIC uit Rotterdam. Kent u vast wel."

Daar kwam de aap uit de mouw, dacht Harry.

"Ken ik niet direct", zei Kroon, terwijl hij zijn blik op Harry richtte. Belangstellend, minder vijandig. "Maar wat heeft een IT-specialist hiermee te maken?"

"Grapje van mij, meneer Kroon", zei Wesley. "Harry Wesselink is gespecialiseerd in International Trade. Hij weet als geen ander dat je zorgvuldig met internationale relaties om moet gaan."

Harry knikte naar Kroon. Ter begroeting, niet ter bevestiging van het geratel van Wesley, die hij een verwijtende blik toe wierp.

“Ernee stoppen geeft een boel sores en narigheid”, ging Wesley verder in zijn gewone idioom.

“Als u niet aan Green Fruit wilt verhuren, dan misschien wel aan WIC. Of verkopen. Ik meen dat daarvoor al een goede prijs is genoemd. Boven de marktprijs, denken we. Maar ja, we willen door en dan moet het maar wat kosten. Ja, misschien is verkopen de beste oplossing.”

“Meneer Boer, mijn moverende redenen betreffen voornamelijk dat mijn bedrijf niet geassocieerd wil worden met laten we zeggen “branchevreemde ondernemingen”. Onze sector ligt de laatste tijd onder een vergrootglas en we worden in toenemende mate medeverantwoordelijk gesteld voor de effecten van bedrijfsvoering van onze klanten.”

“Green Fruit is goudgezonder wat geld betreft. Maar er is een andere oplossing die u hieruit kan redden. U kunt die panden overdoen aan WIC. Die loodsen passen toch niet echt bij uw portefeuille, die euri’s wel”, zei Wesley, hard lachend om zijn eigen grap. Met een serieus gezicht:

“Levert mij ook een leuke commissie op; dat geef ik toe. En dan is iedereen rustig en tevreden.”

Achteraf twijfelde Harry nog steeds of het Wesley pas op dat moment te binnen schoot, maar zo niet, dan speelde hij het overtuigend:

“U kunt ook verkopen aan een privépersoon, iemand van buiten de branche. Harry Wesseling hier, die zoekt al een tijdje naar een gezonde investering.”

Harry was zo verbijsterd dat hij recht naar Jan-Kees Kroon bleef kijken in plaats van naar Wesley.

Een professionele reactie, bedacht hij later. Hij had geleerd nooit je verrassing te laten merken als een deal plotseling een andere wending nam.

Kroon was ook verrast, zag Harry. Maar je zag ook dat de doorgewinterde vastgoedman al aan het rekenen sloeg.

“Ik zou het hier graag bij willen laten”, zei hij tamelijk neutraal tegen Wesley. Daarna wendde hij zijn nadenkende blik naar Harry. “Meneer Wesseling”, zei hij met een knikje.

“Denkt u niet te lang na, meneer Kroon”, zei Wesley, terwijl hij omkijkend naar de auto liep.

Hij ontdekte zijn vergissing toen hij aan de chauffeurskant in wilde stappen.

“We houden contact”, zei hij terwijl hij achter de auto langs naar het andere portier liep.

“Scheelt een hoop sores”, riep hij door het opengedraaide raampje, toen Harry de auto achteruit over het grind het erf afreed.

Kroon keek hem aan en zette demonstratief met beide handen zijn hoofdtelefoon op.

Harry wilde meteen losbarsten toen hij het erf afreed, maar Wesley maande hem dringend tot stilte, terwijl hij geconcentreerd naar het huis van Kroon keek.

Harry zag dat Kroon zijn telefoon had opgeheven. Niet om te bellen, zo te zien. Hij maakte foto's van de weggrijdende Volvo.

Een tiental meters verderop bij een inham van de weg met een paar boompje en struiken, gebaarde Wesley om te stoppen.

“Hoe haal je het in je hoofd om mij voor te stellen als koper!” barstte Harry los. “En WIC? Weet Veen hiervan? Volgens mij verzin je maar wat!”

“Rustig Harry, ik verzin niks. Je kent me toch? Veen heb ik er niet over gesproken en die hoeft ook niks te weten als jij die handel koopt.”

“Die handel? Je bedoelt die loods? Waarom zou ik? En daarnaast: ik heb er helemaal geen geld voor. Over wat voor bedrag hebben we het trouwens?”

“Green Fruits heeft het bod al twee keer verhoogd tot aan € 970.000. Nu staat de teller op 1.1 miljoen. Voor de loods, het terrein en de oude meuk aan nissenhutten.

En dat geld, Harry, dat lenen we jou. Rentevrij. Je wordt als het ware beheerder. Ze hebben al een rekening geopend en een kleine beheerfirma of zoiets. Nee, wacht nou even, het is koosjere business. Het geld is allemaal kristalhelder. Zit nu nog

bij de Bank of Scotland. Van een venture capital groep of zoiets, maar daar heb jij meer verstand van dan ik.”

Harry hapte naar adem.

“Maar we moeten Kroon wel over de streep trekken”, zei Wesley terwijl hij uitstapte en de hockeytas op de achterbank openritste.

Hij trok er een matzwart geweer uit met een telescoop waarvan vogelliefhebber Harry het Swarovski-logo herkende. Hij streeelde het liefkozend.

“Sako Black Bear, weegt iets meer dan drie kilo. Lekker kort en toch verrassend nauwkeurig”, zei hij, terwijl hij een handje patronen in zijn jaszak stopte.

“Wat?! Wat ga je doen, waar heb je dat ding voor?”, riep Harry.

“Voor de konijnen. Daar stikt het van in de duinen. Ze bedreigen onze veiligheid met hun gegrAAF. En voor ratten, natuurlijk.” Hij grijnsde terwijl hij een patroon in de kamer laadde.

“Ga een keertje mee met de jachtclub. We schieten vooral in België.”

“Maar, maar..” Harry keek om zich heen. Er was niemand te bekennen. Ook Kroon was zo te zien zijn huis binnengegaan.

Intussen had Wesley kalm leunend op het dak van de Volvo zijn geweer op het huis gericht. “Opgelegd schieten”, heet dat, schoot door Harry’s hoofd. Jezus! Waarom dacht hij dat soort triviale dingen altijd als er iets raars of engs gebeurde.

“Het Kroontje of een van de ‘O’s’?” vroeg Wesley terwijl hij de grendel overhaalde en opnieuw aanlegde.

“Ben je gek geworden?” schreeuwde Harry. “Kappen daarmee.”

“Dan ga ik voor de tweede O”, zei Wesley. Er klonk een scherpe harde knal. Hij wachtte nog een seconde volledig roerloos in dezelfde positie kijkend door de telescoop.

“Het is het kroontje geworden. Toch een beetje een korte loop”, zei hij. Hij gooide het geweer nu haastig achter de stoelen en sprong in de auto.

“Kom op, rijden! Maar niet te hard, gewoon rustig rijden.”

Ze waren nog een keer gestopt langs een secundaire weg, waarbij Wesley het geweer bijna liefkozend in de tas stopte. Hij diepte iets op uit de tas. Hij liet zich vallen in de voorstoel, met een in een koker verpakte fles.

“Voor jou, mijn consultant. Een hartversterking”, zei hij.

Ze reden zwijgend verder. Harry had een tekort aan woorden en een teveel aan gedachten. Zijn geharnaste gewoonte om niets te zeggen als je je gedachten nog niet helemaal op een rij had was niet alleen een veilige zakelijke gewoonte, maar ook een karaktertrek. Of gekweekt tijdens zijn opvoeding. Nature or nurture? De klassieke vraag. Hij dacht erover terwijl ze over de A59 reden.

Bij het woonwarenhuis aangekomen sloeg Harry het aanbod voor een grote portie Zweedse gehaktballetjes kortweg af.

Hij keek Wesley na die met zijn hockeytas over de opgetrokken rechterschouder in de parkeergarage verdween.

2 Zeg nooit nee

Er is iets met Harry, dacht Annette. Zou hij iets vermoeden, of zou hij zelf iets met een ander hebben?

Ze kon het zich moeilijk voorstellen: Harry met een andere vrouw, of wie weet een jonge meid. Je hoorde hem nooit over vrouwen op het werk praten. Over mannen ook niet trouwens. Even flitste de gedachte door haar hoofd dat hij gay was en een verborgen leven leidde. In ieder geval hield hij zijn financiën strikt gescheiden. Geen idee wat hij verdiende naast zijn basissalaris, waarvan ze ooit wist wat dat ongeveer was.

Niet veel hoger dan dat van haar. En nu vast helemaal niet meer, dacht ze, terwijl ze triomfantelijk op het stuur van de Volvo sloeg. Toet! Ze had de claxon geraakt. Ze schrok en keek in de achteruitkijkspiegel naar de voorbijganger die haar nakeek.

Zélf iets hebben met een ander? Had zij iets met Ewoud? Nee, niet écht. Ja, een beetje. Een relatie zou ze dat toch niet willen noemen. Ze ging er mee stoppen, hij was toch een beetje, tja, sullig soms. En ze schaamde zich ervoor. Rommelen met je yoga-leraar. Dat was toch wel erg plat en cliché, zó pre Millennium! Maar hij zag er wel goed uit, en ze was er zeker van dat Marijke en Joyce wisten dat er iets speelde. Ze rechtte schuddend haar rug. Die waren nieuwsgierig en jaloers, dacht ze met een grijns. Heerlijk om hun vissen met vaardigheid te kunnen omzeilen. Daar was ze goed in. Stoppen met Ewoud. Maar pas na deze cursus. Mindfulness. Je hoorde er steeds meer over de laatste tijd.

Toen Harry had gevraagd wat die cursus inhield kwam ze niet verder dan: Leren stil te staan met wat er nu in je omgaat. Alleen jij en je geest. Of zoiets. Ze moest nog met de cursus beginnen.

En had ze daar dan de Volvo voor nodig? had Harry gevraagd. Bedaard en evenwichtig als altijd. Zonder yoga.

Vurige romantiek had ze bij hem ook nooit ontdekt. En de laatste tijd was zelfs het zielige vonkje zoek. Misschien lag dat ook wel aan haar.

Harry was bepaald geen open boek, maar dat was op een rare manier ook aantrekkelijk. Vooral voor anderen. Nu begon het

haar te storen. Ze herinnerde zich wat een oude vriendin ooit zei over haar man of haar huwelijk: "Het was een mooi boek, maar ik heb het uit!"

Vast niet zelf verzonnen, dacht Annette.

Ze schrok toen ze ontdekte welk nummer van B.B.King door haar hoofd spookte: *The trill is gone*.

Het was niet alleen in haar hoofd. Er was ook iets met Harry.

Die was vanmorgen na aankomst bij WIC linea recta het kantoor van Willem Veen binnengestapt. De baas zat achter zijn bureau met achter zich een luchtfoto van de Eemshaven.

"Wesley Boer, werkt die voor ons?", vroeg Harry, nadat hij de deur achter zich sloot.

"Ook goeiemorgen", antwoordde Willem wat verbaasd opkijkend. "Wesley Boer...Nee, hij werkt niet voor ons. Tenminste niet op contract. Hoezo, hebben jullie een verhouding. Kom je uit de kast? Vanmorgen vroeg daar ook al iemand naar jullie. Net na achten. En hij vroeg naar jou en "wat jullie relatie was."

"Wie was dat?" wilde Harry weten.

"Een vastgoedboer, ene Kroon, Kees-Jan of zo. Ik heb gezegd dat jij zo'n beetje mijn rechterhand bent. Misschien straks wel partner. Daar moeten we het binnenkort maar eens over hebben. En ik heb uitgelegd dat Wesley Boer niet bij ons in dienst is."

"Hij staat niet op de loonlijst, maar wij betalen hem wel", zei Harry.

"Wesley Boer..." Willem pakte met duim en wijsvinger zijn kin vast en steunde op het bureau. "Ik geloof dat hij een aanbrengher of zoiets kreeg. De klant vroeg of wij hem wilden betalen en dat bedrag wilden verrekenen in onze factuur. Om scheve gezichten met hun eigen mensen te voorkomen of zo. Wesley wilde wel graag voor ons werken, dat weet ik wel. Hij komt ook niet van de kouwe grond zoals wij dat zeggen. Haha! Volgens mij was hij verwarmingsmonteur en deed later iets met koeltechniek. Dus wat moest ik met hem? Maar het is blijkbaar een slimme jonge, de kas allang ontgroeid. Handig met relaties, Boer boert goed blijkbaar. Mooi vrijstaand huis. Ik heb de presentatie gezien. Aan het water, dat heb zelfs ik niet".

Bij Kroon had Wesley beweerd dat hij in “een flatje” woonde, herinnerde Harry zich. Waarom?

“En wat wilde Kroon?”, vroeg Harry.

“Hij vroeg naar je mobiel en zei dat hij een zaak met jou af wilde ronden. Privé. Hij zou je bellen. Ga je verhuizen, Harry? Ik wil me niet met je privé zaken bemoeien. Ik weet dat het niet altijd gemakkelijk is in een goed huwelijk”, zei hij met een blik naar de foto van zijn vrouw op het bureau. “Maar als je zaken buiten mij om doet dan wil ik dat wel graag weten. Zeker als ze aan ons bedrijf raken. Hoor je dat Harry? Óns bedrijf. Want zo zie ik het hoe langer hoe meer. En ik wil niet door tot mijn tachtigste.”

“Ik ben met die zaak overvallen”, zei Harry. “Ik weet niet precies hoe het in elkaar steekt en helemaal lekker zit het me niet. Maar het zou gaan over de verkoop van een loods waarbij ik tussenpersoon of zo zou moeten zijn. Of weet ik wat. Als het past kan ik het bij WIC onderbrengen, maar ik kreeg de indruk dat ze met mij privé in zee wilden gaan. Althans dat leek het plan van Boer. God weet waarom.”

“Zeg nooit nee, Harry, tenminste niet voor de beer geschoten is.” Willem sloot zijn ogen toen hij zich realiseerde dat zijn beeldspraak wat mank liep. “Hoor aan wat ze te bieden hebben en als het een leuke deal lijkt moet je hem pakken. Zonder risico’s kun je geen zakendoen. Dat is de basis van een goed huwelijk. En jouw deal is jouw deal. Ik gun je graag een spaarpotje voor je pensioen. Ja, daar denk je meestal pas te laat aan. En houd je kaarten voor je borst, Harry”, zei hij, met opnieuw een blik naar het portret van zijn vrouw.

Dat zei hij wel vaker, maar Harry was er niet zeker van hoe hij dat nu moest duiden.

Veen keek hem wat bedremmeld na.

Wat een goeie vent is die Veen eigenlijk toch, dacht Harry. Hij had bijna iets vaderlijks, al had dat woord niet iets waar hij zonder meer warm van werd.

Het telefoontje van Jan-Kees Kroon liet niet lang op zich wachten.

“Meneer Wesseling? Bel ik gelegen?” Kroon bleef ongelooflijk beleefd, dacht Harry. Of voorzichtig.

“Ik heb uw nummer van de heer Veen gekregen en gezegd dat het om een privéaangelegenheid ging. Ik neem aan dat u daarmee kunt instemmen. Als u inderdaad het besproken object wilt verwerven kan ik daar afstand van doen. In dat geval zal ik vragen of de heer Leemans van C&L de verkoop en overdracht met u wil regelen. Meester Leemans is hiertoe volledig gemachtigd en alle contacten zullen nu uitsluitend via hem lopen. Voor alle duidelijkheid: ons contact is hiermee volledig beëindigd en dat geldt zeker voor uw partner in dezen. Wij zullen elkaar niet meer ontmoeten, maar u weet dat wij for the record graag beelden bewaren. Ik heb nog een fotografische herinnering van uw bezoek. Ik neem aan dat ik de heer Leemans dit nummer door mag geven? Dan wens ik u nog een goede dag.” En daarmee verbrak hij de verbinding.

Harry staarde een tijdje naar zijn telefoon en sloeg toen toch het nummer van Kroon op.

Hij had zijn hoofd er niet bij en toen hij gebeld werd door een klant uit Calais met problemen over een leverantie uit Engeland, hakkelde hij tussen Engels en Frans.

“Tu es bien, ‘arry?”, vroeg zijn klant met wie hij regelmatig contact had. Het leek of hij in een nevel rondwaarde.

Daar was het dan. Wesley belde. Hij werd heen en weer geslingerd tussen woede ..en wat? Nieuwsgierigheid? In ieder geval vertelde hij bijtend op zijn tong, dat Kroon wilde verkopen. Aan hem, Harry. En dat het via een advocaat zou lopen. Kroon wilde geen verder contact meer. En Kroon had een foto. Harry geloofde niet dat het vervloekte schot van Wesley was vastgelegd. Dan zou hij wel naar de politie zijn gegaan, toch? Maar dat vermoeden sprak hij niet uit naar Wesley.

“Helemaal top!”, riep die. “Ik wist dat jij dat zou kunnen, Harry. Jij straalt dat uit: goede zaken. Dan ga ik meteen opstarten bij Green Fruits. Ze zijn er al klaar voor. Wanneer hebben we een afspraak met die advocaat?”

“Wij hebben geen afspraak. Ik ook nog niet, maar als ik ga praten doe ik dat alleen”, zei Harry afgemeten. Wie weet had die advocaat wel heel andere plannen. Hij zou zo uitzoeken of ze ook strafrechtzaken deden. In ieder geval wilde hij er geen Wesley Boer bij.

“Misschien ook wel beter, dan is het ook jouw zaak”, zei de laatste tot zijn verbazing. “Maar ik zet het vast op stapel. Succes en wij bellen u!”, zong Wesley.

Er kwamen andere zaken tussendoor. Nog voordat Harry meer informatie over advocaat Leemans had kunnen opzoeken, belde deze al.

Leemans klonk beleefd en zakelijk. Hij kon al op zeer korte termijn ruimte in zijn agenda maken voor een gesprek over een voorlopige koopovereenkomst en “mogelijk aanvullende bedingen”.

Zeg nooit nee, dacht Harry en hij ging akkoord met een afspraak de volgende dag ten kantore van Chabot & Leemans in Hoofddorp. Om 18:30 uur was parkeren meestal geen probleem meer, dacht Leemans. Maar als hij even zijn kenteken doorgaf, dan kon de bewaking van het verzamelgebouw hem zo doorlaten.

Tot nu toe was Harry tevreden met zijn werk en hij was er goed in. Maar het werd wel hoe langer hoe meer routine. Veel internationaal verkeer voor export van machines en half-fabricaten. Daar kwam ook import bij, maar de afnemers wisten meestal niet waar de halffabricaten vandaan kwamen. Internet vormde daar wel een toenemende dreiging. Kleine spelers gingen zelf zoeken op het net. Toch bleek dat uiteindelijk lastiger, zeker bij handel overzee. Beginnende handelaren werden onzeker als ze te maken kregen met eenvoudige zaken als ‘cognossement’ of ‘Bill of lading’. Harry glimlachte als hij dacht aan de starters die hij herkende als ze het over een ‘Bill of loading’ hadden. Een hypercorrecte Engelse spelling met een ‘o’. Het zou goed kunnen dat de oorspronkelijke naam nog uit de roemruchte tijd van de West-Indische Compagnie kwam.

(Voor zijn geestesoog doemden beelden op van netjes gerangschikte slaven.)

Met machines, zeker ‘gesofisticeerde’, zoals zijn belangrijkste klant in Antwerpen die noemde, was het eenvoudiger handelen. Zijn klanten: importeurs en distributeurs, hechten waarde aan een vertrouwde en deskundige relatie. Het belangrijkste bleef het persoonlijk contact. Al leek het erop of dat ook minder werd.

Meer mail, minder telefoon. Of lag dat aan hemzelf? De producten zelf kreeg hij bijna niet meer te zien. Hij wist steeds minder waar het eigenlijk om ging. De handel werd virtueel.

Harry schrok op uit zijn mijmeringen.

Nee! “Wesley Boer”, zag hij op het scherm van zijn smartphone. Hij nam toch op. Hoe het ervoor stond wilde Wesley weten. Green Fruits of de holding (?) was er helemaal klaar voor. Een afspraak met alweer een jurist “stond in de pipeline.”

“Oriënterend en verhelderend, je zult het zien”, zei Wesley. Harry moest nu wel stap twee zetten. Hij liet zich meevoeren.

Harry zei dat het dan wel na het weekend zou worden.

“Nee, joh. Zaterdag kan vast ook wel. Dat ga ik voor je regelen. Gemakkelijk op jouw favoriete stek in Blijdorp? Dan eten we daarna nog een hapje. Of daarvoor, hangt van de tijd af. Zeg vanaf koffietijd? Ik regel het. Ik stuur je een SMS met de tijd”.

Harry kreeg er weer geen woord tussen. Maar hoe sneller dit spel duidelijk werd, hoe beter. Hij stemde in.

“Maar zonder jou en je hockeystick”, zei Harry.

“Je lijkt me toch best een sportief type”, zei Wesley. “Maar OK, sport! Ik moet jullie wel bij elkaar brengen natuurlijk. Ik ben tenslotte de link”.

“The missing..”, dacht Harry.

3 Een lege huls

Anette was intussen alweer onderweg naar huis. Lekker vroeg en in haar nette kleren. De yoga slobbers die ze normaal droeg hoefden niet mee naar deze cursus. En ze had haar Aubade setje aangedaan voor de nabespreking met Ewoud. Voor niets. De eikel had zich verontschuldigd omdat hij een video over de cursus moest opnemen. Hij had daarbij met onzekere blik over haar schouder naar achter in het zaaltje gekeken, waar nog wat mensen rondrentelden, waaronder Marijke.

Wat moest die hier? Deze cursus Mindfulness was toch vooral voor professionals en managers bedoeld. Niet voor huisvrouwen wier geest al gevuld werd door recepten en kookprogramma's. Haar werk betaalde. Dat was zelfs een idee geweest van Louis Carstens van de Raad van Bestuur, toen ze er met hem over begon tijdens een van de borrels. Hij kende het concept van Mindfulness. Goed toe te passen op allerlei terreinen in de zorg. Vooral voor leidinggevenden en beleidsmakers. Hij had haar aangeraden er eens te gaan kijken en te evalueren of het niet iets was om in te zetten binnen de stichting. Misschien iets voor de RvB.

Kijk, die Louis was nou eens een echte vent. Scherp, standvastig en eru.. eh ..driet. Altijd strak in het pak. Dat droeg hij met zo'n vanzelfsprekendheid en een gemak dat hij er zelfs in zou kunnen sporten. Of aan yoga doen.

Ze zou wel goed uitkijken voor ze slobber Ewoud zou introduceren, laat staan aanbevelen. God, ze begon zowaar een hekel aan die man te krijgen. Omdat ze een blauwtje had gelopen? Nee, dat had ze niet. Bovendien zo kleinzielig was ze niet.

Maar hoe zat dat nou met Harry?

Vol op de rem! Een mountainbiker zwiepte vanuit een pad uit het Balijbos de weg op en schoot weg als overstekend wild.

"Eikel !!!!" schreeuwde Annette.

Ze zag wat glinsteren op de auto mat naast haar. Door het bruiske remmen was er iets onder de stoel vandaan gerold.

Betrapt Harry, dacht ze. Een lipstick!

Ze stopte langs de kant, maar toen ze het glanzende koperen kokertje op wilde pakken werd er op het raam geklopt. De mountainbiker was teruggekomen. Het bleek een potige meid die haar door een sportbril die haar neus afkleemde, bezorgd aankeek. Type Boa of politieagent. Annette draaide het raampje open.

“Gaat het, mevrouw? Sorry, sorry, ik ging te snel en schoot toen door.”

“Dat ging maar net goed, pffft!” zei Annette. “Maar OK. Goed dat je omgedraaid bent. Met jou ook alles goed?”

God, wat was ze toch sociaal in lastige situaties. Goede manager, dacht ze.

“Ja, dank u. Het gaat prima. Er komt hier een speciale MTB-route, de bordjes staan er nog niet, misschien heb ik een afslag gemist. Dit is wel link, ik zal het melden.”

“Goed idee”, zei Annette. “Nu veilig thuis en morgen weer gezond op”.

“Ik heb nachtdienst”, zei de fietser met onbewogen gezicht. Ze stak haar gehandschoende hand, op zei “Dág”, klikte haar schoenen vast en reed hoorbaar schakelend weg.

Annette keek haar na.

Ze drukte op de knop om het raampje te sluiten, en boog voorover naar de lipstick.

Dat was het niet, zag ze al snel. Geen lipstick. De vier vingers lange koperen huls in haar hand was een, ja hoe noemde je dat? Een huls. Met een puntige kogel. Ze draaide hem tussen haar vingers en bekeek de onderkant. Ze hield hem voorzichtig dichterbij haar ogen:

9.3x62 PPI.

Geen idee wat dat inhield. Ze besloot er een foto van te maken en legde de patroon (Dat was het woord!) op het dashboard. Tot haar schrik rolde die er af toen ze haar telefoon pakte. Ze ving hem nog net op en legde hem voorzichtig op de rand voor de snelheidsmeter en de toerenteller. Ze legde de patroon zo neer dat ze de achterkant kon fotograferen. Het lukte. Een paar van de foto's waren haarscherp.

Na een lichte aarzeling stopte ze de patroon in haar tasje. Toch een beetje eng. Wat deed Harry met kogels? Ze meende zich te

herinneren dat hij in de Achterhoek, waar hij vandaan kwam, eens terug was gekomen met een plastic zak van supermarkt EDEKA met daarin een geschoten haas gewikkeld in De Gelderlander. Ze hadden hem uiteindelijk naar haar zwager gebracht die de helft triomfantelijk en keurig gefileerd aan Harry had overhandigd.

Een nieuwe puzzel. Maar toch was ze tot haar verbazing wat opgelucht. Liever kogels dan lipstick? Een goede titel voor een B-film. Terwijl ze richting huis reed bedacht ze dat ze een omweg zou maken langs het winkelcentrum Ackershof. Een poelier kende ze zo niet meteen, maar hazenpeper kon ze vast wel ergens kant en klaar vinden. Anders konijnenbouten, die waren ook best snel te bereiden.

Mooi dat ze op tijd was.

Of ze haar vondst meteen aan Harry zou melden wist ze nog niet.

Vengeance is a dish best served cold, kwam in haar op.

Wraak? Als het een lipstick was geweest had ze daar misschien een reden voor.

Ze zou hem eerst een warme eetbare verrassing voorschotelen.

Hmmm! Al in de hal rook Harry een aantrekkelijke geur die hem meteen aan thuis deed denken. Kruidnagel en stoofpeertjes of rodekool? Dat allemaal, en laurier en rode wijn. Kaneel stormde zijn neus in toen hij de woonkamer met open keuken binnenstapte.

Annette droeg een lange zwarte schort over een chique jurk en roerde in een pan. De tafel was al gedekt met echte servetten en de grote wijnglazen! Wat was hij vergeten? Niet zijn trouwdag, niet haar verjaardag, Hij scande razendsnel zijn hoofd. De auto in puin gereden?

“Goeienáavond!” zei hij op een manier die naar hij hoopte verrassing en vriendelijkheid uitdrukte.

“Dag Harry, ik was op tijd thuis en dacht ik zal je eens verrassen”, zei Annette met een beminnelijke glimlach, een pollepel in de hand. “Ga zitten, rode wijn?”

Een beetje verbluft, schonk Harry zich een bodem wijn in. Oeps, en haar ook.

Ze greep achter zich en knoopte de schort los. Inderdaad mooie jurk, dacht Harry. Haar figuur komt er goed in uit.

Er schoot hem een goede vraag te binnen:

“Lekker. Hoe was je cursus Selffulfilment?”

“Mindfulness.” Ze keek hem heel kort aan, maar zijn blik verraadde zoals gewoonlijk niets.

“Ja, wel interessant. Ik moet er nog wat op kauwen. Dit was pas de eerste keer. Maar ik denk wel dat ik er mee door ga. Proost!”

Nadat Harry vragen over zijn werkdag met ondiepe antwoorden had weggewerkt, schakelde Annette over naar het privédoein en hun vriendenkring.

Die van Harry was armetierig had ze altijd gevonden. Familie had hij niet meer, behalve een oom in Canada of in de VS, als die nog leefde.

“We zouden nog wat met Joyce en Peter afspreken dit weekend. Ik kan morgenavond nog zoiets koken, vind je vast niet erg.” Ze keek hem glimlachend aan.

“Morgenavond kan ik niet, of pas laat. Ik weet niet hoelang mijn afspraak duurt. Werk!” vulde hij aan toen hij haar opgetrokken wenkbrauwen zag.

“Op vrijdagavond? Op je werk?”

Harry knikte, hij had geen zin meer uit te leggen.

“Dan kunnen we zaterdag met hen gaan wandelen in de Delftse Hout en daar lunchen. Ik zal ze bellen.”

“Zaterdagochtend kan ik ook niet. Ook werk. Helaas..” Harry klonk niet erg overtuigend.

Annette had zich omgedraaid.

“Toetje?” vroeg ze met de rug naar hem toe.

Ze draaide zich om en zette met een snel gebaar de glanzende koperen patroon voor zijn bord.

Harry staarde er oprecht verbaasd naar.

“Hoe kom je daaraan?” vroeg hij en wilde de huls pakken.

Maar Annette veegde hem met een flits van haar hand voor zijn neus weg.

“In de Volvo. In j uw auto, Harry. Hoe komt die daar? Wat moet jij daar mee?”

“Oh, het is dus toch wel mijn auto”.

Harry won tijd. Had Wesley die huls verloren?

“Draai er niet omheen, Harry. Waar ben jij mee bezig? Met wat voor mensen ga je om?”

Ze liet de patroon uiteindelijk in zijn opgeheven hand vallen. Harry bekeek hem oplettend.

“Die zal van een klant zijn, die jaagt op konijnen in de duinen. Hij nodigde me uit om een keer mee te gaan.”

“Jij op jacht, Harry?”, schamperde Annette.

“Ik zal dit veilig wegdoen”, zei hij.

“Zoiets kun je niet bij het afval gooien.”